

dem, der har svære vilkår. Det kan f.eks. være unge, der ikke får begyndt på en uddannelse eller dropper ud af uddannelsen. Det kan være misbrugsproblemer. Det kan være mennesker, der bliver sat ud af deres lejlighed. Det er jo sådan noget, der er på programmet og til forhandlinger i Folketinget, hvor jeg igen oplever, at der er en meget bred enighed om at finde sammen om nogle løsninger. Det synes jeg egentlig at den debat her i dag har markeret meget godt.

Kl. 17:00

Formanden:

Der er ønske om korte bemærkninger. Først fru Line Barfod.

Kl. 17:00

Line Barfod (EL):

Når nu ministeren taler så pænt om, at vi – sådan forstår jeg det – skal have så lidt ulighed som muligt i samfundet, vil jeg gerne høre, om det så også betyder, at ministeren mener, at det er vigtigt, at vi har en fælles, solidarisk velfærd? Det vil sige, at vi ikke skal fremme privatisering og ulighed, hvad enten det er inden for sundhed eller andre områder af velfærden, og at det derfor er rigtig godt, at der lige nu er så mange, der kæmper for, at vi skal have en fælles, solidarisk velfærd og ikke privatisering og medarbejderflugt fra det offentlige.

Kl. 17:01

Formanden:

Ministeren.

Kl. 17:01

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Jamen jeg mener bestemt, man godt kan bruge ordet fælles, solidarisk velfærd om den velfærd, vi har. Den er jo bl.a. kendetegnet ved en meget stor vilje til at betale en høj skat for at sikre en solidarisk velfærd.

Men jeg mener i øvrigt, at man skal være meget forsigtig med, hvordan man bruger ordet privatisering. En privatisering, som jeg mener, man skal være på vagt over for, er, hvis man simpelt hen drosler det offentliges ansvar ned i forhold til at løse opgaver. Men hvorvidt den, der rent faktisk udfører opgaven, er offentlig eller privat, synes jeg altså ikke er afgørende. Det ved vi jo fra masser af områder inden for det sociale. På nogle af de tungeste områder har vi masser af private leverandører, og de fungerer jo rigtig godt.

Kl. 17:02

Formanden:

Fru Line Barfod.

Kl. 17:02

Line Barfod (EL):

Vi har masser af almenvelgørende foreninger og selvejende institutioner osv., hvilket er noget ganske andet end firmaer, der skal tjene penge.

Men hvis ministeren virkelig mener, at vi skal have en fælles, solidarisk velfærd af en god kvalitet, betyder det så også, at ministeren har tænkt sig at gå til sin kollega, finansministeren, og kræve, at man ikke udsulter det offentlige, og at der kommer penge til kommuner og regioner, for at de kan leve op til, at vi skal have en god solidarisk velfærd? Vil ministeren sikre, at der kommer penge til bl.a. den sociale indsats og derfor gå imod den lov, vi lige har haft til anden behandling i dag, hvorefter kommunerne bliver straffet og tvunget til at skulle betale adskillige millioner i dummebøder til finansministeren, hvis de bruger flere penge på den sociale indsats og f.eks. anbringer lige så mange børn i år, som de gjorde sidste år?

Kl. 17:03

Formanden:

Ministeren.

Kl. 17:03

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Nu kan man jo dokumentere sort på hvidt, at kommunerne gennem de senere år faktisk har fået flere penge til velfærd, og også at de har brugt flere penge på velfærd. Men samtidig er det jo utrolig afgørende ikke mindst for de svage grupper, at man sikrer en økonomisk politik, der betyder, at man ikke sætter gang i en løninflation, som skaber flere arbejdsløse. Det er jo fantastisk vigtigt.

Vi ved jo, at noget af det, der var mest skadeligt for de svage grupper op igennem 1970'erne, var, at man havde en højrentepolitik, som de velbjergede sådan set kunne leve godt på, mens de svage grupper kom i klemme. På samme måde, da man fik løninflation der i slutningen af 1980'erne, var det også til skade for de dårligst stillede grupper.

Derfor er det fantastisk vigtigt, at vi holder den balance, at vi både er i stand til at fastholde en meget lav arbejdsløshed og samtidig undgår løninflation.

Kl. 17:04

Formanden:

Så er det fru Lise von Seelen for en kort bemærkning.